

#RefugiulPerfect34

O izolare perfectă, într-o căsuță perfectă.
În copac. Cu 13 etaje. Alături de cel mai bun
prieten. *Copacul cu 13 etaje.*

Un text de Ioana Vîlcu

— Auzi, Terry, să nu te superi, dar cred că căsuța noastră din copac e cam mare doar pentru noi doi. Mă gândesc că e timpul să ne căutăm niște colegi de căsuță.

— Poftiiiiim? Ai înnebunit? De-abia avem noi doi loc aici, cum să vrei să fim și mai înghesuți?

— Terry, avem treisprezece etaje doar pentru noi. Știu că te-ai obișnuit să poți să faci toate nebuniile când vrei, unde vrei, dar eu simt nevoia să vorbesc și cu alți oameni, să-mi fac prieteni noi.

— Da, avem treisprezece etaje, dar am impresia că uiți ce avem la fiecare etaj. Dă-mi voie să-ți

aduc aminte: avem o popicărie, un laborator secret subteran, un bazin cu rechini mănăcători de oameni, un cinematograful și o bibliotecă, o cameră plină cu perne, dormitoarele noastre, bucătăria și baia, evident, o piscină transpa...

— Gata, gata, am obosit numai ascultându-te enumerând toate camerele! l-a întrerupt Andy. Dar nu înțelegi? Tocmai pentru că avem toate aceste minunății e păcat să ne bucurăm doar noi de ele! De ce să fim atât de egoiști?

— Bine, poate că ai și tu dreptate... Daaaar... ce ai zice dacă în loc să locuim permanent cu cineva nou am da o mega petrecere? Îți dai seama? Ar fi cea mai tare petrecere din istoria căsuțelor în copac! s-a entuziasmat Terry.

— Hmm, nu sună rău! Dar pe cine am chema?

— Păi, în primul și în primul rând, pe Jill, vecina noastră...

— Și dacă vine cu toate animalele ei la petrecere? s-a panicat Andy.

— Eh, scriem că la petrecere au voie doar oameni!

— Da, bună idee. Mai departe, pe cine mai invităm?

— Mă gândeam că pe domnul Năsos, editorul nostru, a propus Terry.

— Ai înnebunit? Cum crezi că o să pară dacă-l invităm la o petrecere când noi suntem atât de în urmă cu cartea pe care el o așteaptă de atâta timp?

— Mda, ai dreptate... Bine, nu-l chemăm. Pe Jill am zis s-o invităm?

— Da, până acum doar pe ea o avem pe listă. Nu

pare că o să fim în stare să dăm o petrecere pe cinste cu doar trei oameni, s-a bosumflat Andy.

— Știi ce? Mi-a venit o altă idee! Ce-ai zice să mai adăugăm încă treisprezece niveluri casei noastre, cu tot felul de nebunii, și să dăm o petrecere de inaugurare? Până ar fi gata etajele celelalte am avea destul timp să cunoaștem oameni noi și interesanți și i-am chema la petrecere.

— Încă treisprezece niveluri, deși eu m-am plâns că și așa avem prea mult spațiu?! Este... este... o idee genială! Dar doar dacă o să avem un atelier de înghețată!

— Și o rampă de skateboard!

— Și o arenă pentru lupte în nămol!

— Și... auzi, Andy, n-ar trebui totuși să terminăm

de scris cartea aia și apoi să ne apucăm de cele treisprezece niveluri?

— Mda, ar cam trebui... Adu-mi aminte cât am scris din ea până acum.

— Păi... nimic, a răspuns Terry. Ar fi bine să ne punem pe treabă cât mai repede!

— După ce te bat la popice? a propus Andy.

— A, ce bine mă cunoști! Suntem cei mai buni colegi de casuță!

— Ai dreptate, Terry. Nu știu ce a fost în mintea mea când am sugerat să locuim și cu altcineva. Tu îmi ești de-ajuns. Ultimul care ajunge în popicărie trebuie să spele vasele!

— Nuuuu, știi că nu-mi place să alerg! Andy, așteaptă-mă!!!

